

Postanowienie z dnia 13 września 2006 r.

II PZ 31/06

Wartość przedmiotu zaskarżenia apelacji jednego z pozwanych, dotyczącej całości wyroku wydanego w sprawach połączonych do łącznego rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c., wynika z roszczeń zasądzonych od niego i nie obejmuje roszczeń zasądzonych od innych pozwanych.

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 września 2006 r. sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości Fabryki Porcelitu T. SA w T. przeciwko Mieczysławowi R. o zapłatę, na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu z dnia 3 kwietnia 2006 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2006 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu odrzucił apelację pozwanego Mieczysława R. od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 28 listopada 2005 r. wydanego w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Fabryki Porcelitu „T.” SA w T. przeciwko Mieczysławowi R., Ryszardzie J.-B., Bogusławie K. oraz Ryszardowi K. o zapłatę. Wyrokiem tym Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanych: Mieczysława R. kwotę 17.211,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia zapłaty; Ryszardy J.-B. kwotę 17.602,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia zapłaty; Bogusławy K. kwotę 18.384,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia zapłaty oraz Ryszarda K. kwotę 12.580,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2001 r. do dnia zapłaty; a także od każdego z pozwanych kwoty po 2.400 zł tytułem zwrotu powodowi kosz-

tów zastępstwa prawnego oraz nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Opolu od pozwanych określone kwoty tytułem wpisów.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 368 § 1 k.p.c. do wymogów formalnych, jakie powinna spełniać apelacja, należy obowiązek wskazania, czy wyrok jest zaskarżony w całości czy w części. Obowiązek ten jest spełniony wówczas, gdy zakres zaskarżenia został określony w sposób prawidłowy, tj. przede wszystkim odpowiadający wartości przedmiotu zaskarżenia. Tymczasem wnoszący apelację pełnomocnik procesowy pozwanego Mieczysława R. wskazał, że zaskarża wyrok „w całości”, ale jednocześnie określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 17.211,50 zł. Jakkolwiek była to wartość zasądzzonego roszczenia od tego pozwanego, to sentencja zaskarżonego apelacją wyroku składa się z sześciu punktów, z których cztery dotyczą zasądzenia od pozwanych Mieczysława R., Ryszardy J.-B., Bogusławy K., Ryszarda K. należności głównych dochodzonych pozwem, których łączna wartość wynosi 65.778,69 zł. „W związku z powyższym zastosowanie w sprawie winien znaleźć przepis art. 370¹ Kpc przewidujący, iż apelację sporządzoną przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, nie spełniającą wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 1- 3 i pkt 5 k.p.c., Sąd I instancji odrzuca bez wzywania do usunięcia tych braków zawiadamiając o tym właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik”. Z tych przyczyn odrzucono apelację tego pozwanego.

Pełnomocnik pozwanego wniósł zażalenie na to postanowienie, wskazując, że pozew syndyka masy upadłości Fabryki Porcelitu „T.” SA w T., który wpłynął w dniu 8 lipca 2003 r. do Sądu Rejonowego w Opolu, skierowany był jedynie przeciwko pozwanemu Mieczysławowi R. i w taki sposób pierwotnie oznaczono strony procesu, dlatego jako pełnomocnik reprezentował tylko jednego pozwanego. Dopiero na skutek połączenia sprawy pozwanego Mieczysława R. z pozostałymi podobnymi sprawami innych pozwanych członków zarządu upadłej Spółki Sąd Rejonowy rozpatrywał je łącznie, wydając wyrok „łączny” co do wszystkich pozwanych. Autor zażalenia podkreślił, że w trakcie całego postępowania działał jedynie jako pełnomocnik Mieczysława R., dlatego zaskarżając wydany, między innymi, w stosunku do tego pozwanego wyrok wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia na zasądzoną tylko od jego mocodawcy kwotę 17.211,50 zł, podając w *petitum* apelacji, że zaskarża powyższy wyrok „w całości”, co oznaczało w całości odnośnie do osoby przezeń reprezentowanej, tj. pozwanego Mieczysława R.

Ponadto autor zażalenia podał, że w nagłówku apelacji w ten sposób określił strony procesu, wskazując jako powoda - syndyka masy upadłości, a jako apelującego pozwanego - Mieczysława R., co wprost wskazywało, że zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji „w części dotyczącej pozwanego Mieczysława R., czyli w ‘całości’ co do tej osoby”. Również z uzasadnienia apelacji wynika, że była ona wniesiona tylko przez tego jednego pozwanego, który co do zasady nie zgadza się z zaskarżonym wyrokiem w całości odnośnie jego osoby. Pełnomocnik wnoszącego zażalenie podkreślił, że jego intencją było zaskarżenie wyroku Sądu Rejonowego w Opolu w zakresie dotyczącym w całości pozwanego Mieczysława R., zwłaszcza że - wobec braku stosownych pełnomocnictw - nie był uprawniony do zaskarżenia tego wyroku co do pozostałych pozwanych. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia „poprzez przyjęcie do rozpoznania apelacji złożonej przez pozwanego Mieczysława R.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione, ponieważ pełnomocnik procesowy pozwanego Mieczysława R. był ustanowiony i reprezentował wyłącznie jego jako pozwaną stronę procesową, a równocześnie nie miał umocowania do reprezentowania innych pozwanych w kilku oddzielnych, ale pozostających w związku sprawach, połączonych w celu ich łącznego rozpoznania (art. 219 k.p.c.), dlatego prawidłowo zaskarżył apelacją wyrok w „całości” w zakresie całego roszczenia w kwocie 17.211,50 zł zasądzonego na rzecz strony powodowej od reprezentowanego pozwanego (art. 368 § 2 k.p.c.). Taka była zatem prawidłowa wartość przedmiotu zaskarżenia od całości kwoty zasądzonej od pozwanego Mieczysława R. w zaskarżonym apelacją tylko przez tego pozwanego wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzającym, między innymi, w całości dochodzone od tego pozwanego roszczenie. Oznaczało to, że tylko w tym zakresie możliwe było wniesienie apelacji przez pełnomocnika pozwanego od całości zakwestionowanego orzeczenia przez tego pozwanego, zważywszy, że tak w apelacji zostały wskazane strony postępowania apelacyjnego przez jego pełnomocnika procesowego, który nie był umocowany do reprezentowania innych pozwanych.

W konsekwencji powyższego błędne było stanowisko Sądu drugiej instancji, że wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia przez pełnomocnika pozwanego Mieczysława R. powinna stanowić jakoby kwota 67.778,69, tj. łączna wartość (suma)

roszczeń zasądzonych od wszystkich pozwanych w sprawach oddzielnych, połączonych w celu ich łącznego rozpoznania (art. 219 k.p.c.), ponieważ wnoszący apelację prawidłowo oznaczył wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia w odniesieniu do jego mocodawcy i nie mogła ona obejmować wszystkich roszczeń zasądzonych tym wyrokiem w sprawach oddzielnych, połączonych jedynie do łącznego ich rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c. Wartość ta nie obejmowała roszczeń zasądzonych od pozostałych pozwanych, którzy nie zaskarżyli wyroku Sądu pierwszej instancji „własnymi apelacjami”. W razie zaskarżenia apelacją przez jednego z pozwanych wyroku sądu wydanego w sprawach oddzielnych, połączonych jedynie do łącznego ich rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c., całość zaskarżenia obejmuje orzeczenie o roszczeniach zasądzonych jedynie od apelującego, a prawidłowe oznaczenie wartości przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia nie obejmuje roszczeń zasądzonych od pozostałych pozwanych, którzy nie zaskarżyli wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

=====